

Per Hill springer på glöden. Han bränner sig inte.

De nakna fötterna går på glöden.

Per Hill och Irene Klevfors tycker om att gå på glödande kol. De ordnar glöd-vandringar för andra som vill pröva.

Anette går på glödande kol

Vår reporter Anette Nyman älskar att göra ovanliga och lite farliga saker. Hon dyker djupt ner i havet, hon hoppar bunge-jump och hon klättrar i Himalayas berg. Nu har Anette provat att gå på glödande kol.

AV ANETTE NYMAN
FOTO: SOFIE NORDSTRÖM

Bom, bom, bom.
Per Hill sitter i indiantältet och trummar. Vi är fjorton människor som lyssnar. Snart ska vi gå på glödande kol. Jag är lite nervös.

- Vi har köpt fin björkved från Värmland, säger Per.

Vedklubbarna är stora och tunga. Vi hjälps åt att bygga en stor brasa.

Vi lägger tobak i tidningspapper

och rullar pappret till bollar. Pappersbollarna kläms in mellan vedträna. För varje pappersboll önskar vi oss något. Så gör indianerna. Jag önskar mig kraft och lugn i själen.

Per håller tändvätska på vedträna och tuttar på. Elden flamar upp. Den kastar långa eldtungor omkring sig och är riktigt het. Jag tvingas backa flera meter när hettan biter mig i kinderna.

Vi går in i tältet och väntar. Veden ska brinna ned och bli kol. Per och hans kamrat Irene Klevfors berättar varför de går på glödande kol.

- Det finns jord, vatten, luft och eld på jorden. Vi människor behöver alltihop för att må bra, säger Per.

Vi har alla lärt oss att vara rädda

för eld. Eld är farligt men också spännande. Det finns en väldig kraft i elden.

En tjej i gruppen är rädd för att bränna fötterna och hamna på sjukhus. En kille är orolig att ramla i glöden och inte komma upp igen. Själv är jag inte särskilt rädd.

Förväntansfulla och nervösa går vi ut till elden. Den glänser som en lång skimrande matta. Irene trummar och sjunger en sång. Vi andra krattar i glöden. Vi föser brinnande vedträn åt sidan.

Vi står runt glöden och sjunger. Solen har gått ned och nu är det dags. Per skuttar upp på glöden. Han går sakta men bestämt på den brinnande kolen.

En tjej i gruppen följer raskt efter. Hennes kjol gungar kring

höfterna. Glöden färgar hennes ansikte guldgult.

Jag ställer mig framför glöden. De andra ser att jag är rädd och sjunger för mig. Jag sätter foten i glöden och låter den sjunka. Snart har jag gått de tre metrarna utan att bränna mig.

Jag går flera gånger. Roligast är att gå tillsammans med någon. Det är en häftig känsla att gå på glödande kol tillsammans.

När glöden har slocknat går vi in i tältet och tittar under våra fötter. Nästan alla har något pyttelitet brännsår. Annars är fötterna hela och vita.

Tydligen kan jag göra allt jag tror jag kan. Jag kan gå på glödande kol. Det är en härlig känsla.